

Poštnina plačana v gotovini.

Posam. številka 50 par.

Izhaja mesečno.

LUC

LETO II.

OKTOBER 1936

ŠTEV. 2

NAVODILO

za izpolnjevanje »Jezusovih dni«.*

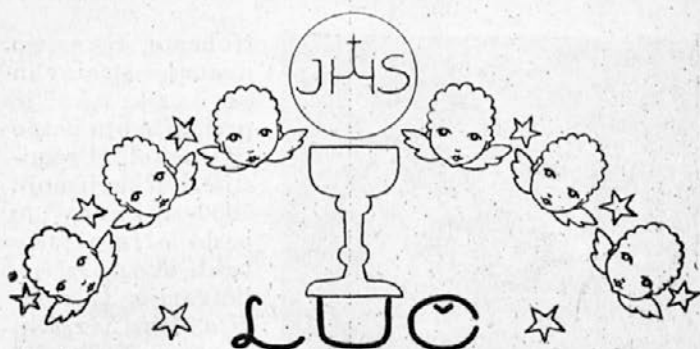
Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko „ž“, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani opitka.

—————
»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.

LETO II.

OKTOBER 1936

Štev. 2

Olimpijski ogenj.

Za časa olimpijskih iger v Berlinu je plamenel v berlinskem štadionu na krasnem marmornatem svetilniku ogenj, ki so ga prinesli tekači iz Grčije. To je

Tekači dospejo z olimpijskim ognjem v Berlin.

bil najdaljši svetovni tek z gorečimi baklami. Dne 20. julija opoldne so prižgali ta ogenj v Olimpiji s posebno lečo, ki so jo držali na soncu. Zdonela je

Tek iz Olimpije v Berlin.

trobenta, zagrmelo dvanajst strelav in prvi grški tekač je prižgal svojo baklo in stekel. Premislite, Lučkarji moji, 3000 tekačev je neslo olimpijske bakle skozi Grčijo, Bolgarijo, Jugoslavijo, Madžarsko, Avstrijo, Češkoslovaško v Nemčijo. Pot je bila dolga čez 3000 km. Plamenice niso ugasnile ne v vetru ne v dežju.

Olimpijski ogenj je dospel v Nemčijo v desetih

dneh. Slovesnost sprejema olimpijske bakle je bila nepopisno veličastna.

Tudi ti, ljubi Lučkar, nosiš v svojem srcu svetlo luč, to je luč močne, žive vere. Pot te pelje skozi dež in vihar tvojega življenja. Pazi, da ti luč ne ugasne! Na olimpijskem teku proti nebesom se ne ustavlja pri ljudeh, ki bi ti radi s satansko škodoželjnostjo ugasnili plamen vere. Beži pred njimi! Vera je največji zaklad. »Kdor veruje, bo zveličan.« Če boš ohranil celo življenje olimpijsko baklo vere, da bo jasno plamenela, potem boš srečno prišel v Berlin svetih nebes, kjer te čaka slava, ki si je še misliti ne moreš.

V Španiji je zdaj zelo žalostno. Temá hoče zagospodariti nad lučjo. Kdor noče izročiti satanskim roparjem bakle svete vere, postane žrtev njihovega razbojništva. Sveta Cerkev dobiva vsak dan nove mučence, nove junake. Tisoči in tisoči najboljših španskih državljanov leže pogaženi in pomandrani v ruševinah cerkva, šol in palač. Kot levi so branili največji biser — sveto vero — in kot najslavnejši junaki padli v boju, a bakle žive vere niso izročili boljševiškim so-

vragom. S tem svetim olimpijskim ognjem so stopili v večnost.

Kaj če bi prišla taka preizkušnja tudi k nam? Ali bi bil ti španskim junakom enak — ali bi pa sramotno odpadel? Moli pogostokrat: *Gospod, poživi mi vero!*

Urednik.

Francek junak.

Komaj mesec dni je od tedaj, ko je gospod katehet pripovedoval svojim učencem v šoli o sv. Frančišku Asiškem, kako je le-ta slekel nekoč svojo sijajno viteško obleko in jo dal beraču iz usmiljenja, sam pa se je zavil v njegove raztrgane cape. Na koncu je gospod katehet dostavil še tele besede: »Ljubi otroci, bodite zvesti posnemalci sv. Frančiška! Zatajite v sebi vsaj tu pa tam svojo mehkužnost in sladkosnednost, pa pomagajte s prihranki tistim, ki so v siromaštvu in bedi. Sami poiščite zlasti take siromake, ki se ne upajo prosjčiti. Za vsako najmanjšo podporo vam bodo hvaležni. Storite pa to skrivaj, da ne izgubite zasluženja. Samo Jezus in vaš angel varuh smeta vedeti za vaše dobro delo.«

* * *

Žalnikov Francek je bil eden najboljših učencev v razredu. Vsaka katehetova beseda je padla naravnost v njegovo drobno srce, zato sta si pa tudi bila z blagim duhovnikom najboljša prijatelja.

Tiste dni se je zgodilo pri Žalnikovih nekaj posebnega. Mamici se je namreč zelo čudno zazdelo, kam izginja vedno po zajtrku njen Francek. Ko še vsi drugi mirno sedijo, se splazi deček v spalnico. Že ves mesec dela tako. Danes pa hoče mamica na vsak način dognati, kakšna skrivnost je v tem Franckovem ravnanju. Odide takoj po prstih za njim in pokuka skozi ključavnico v sobo. Videti je mogla le, kako je potegnil deček iz spodnjega predala velike omare škaflo ter jo odprl. Drugega ni mogla opaziti.

Ko je odšel sinček v šolo, je stopila mamica takoj v spalnico, odprla omaro in našla tam škaflo, ki je bila precej težka. Odprla jo je in — kaj je našla v

njej? Škatla je bila polna belega sladkorja. Mislila je to in ono, slednjič pa je položila škatlo zopet nazaj in je sklenila, da hoče odslej Francka prav natančno opazovati.

Naslednje jutro je sedela vsa Žalnikova družina pri zajtrku. Mamica je položila, kot po navadi, pred vsakega po tri koščke sladkorja. Vsi so jih vrgli v skodelice, le Francek jih je spustil skrivaj v svoj žep in je pil grenko kavo. Mamica je strmela. Da bi se pa popolnoma prepričala, je pokusila Franckovo kavo, ki je bila res popolnoma grenka. Vprašaje je pogledala sinčka, ki je močno zardel in se ves zmedel. Toliko časa je nosil v srcu svojo skrivnost — zdaj pa je vsega konec. Kako se je veselil, da bo storil skrivaj nekaj dobrega. Ah — in gospod katehet, ali ni čisto jasno rekel, da so tista dobra dela Bogu najbolj všeč, o katerih vé le Gospod Jezus in Angel varuh? Štiri tedne je že pil grenko kavo in spravljal vsako jutro v škatlo svoje tri sladkorčke, da bi nesel poln zabojček za god bolni stari Rezi, ki trpi tolikšno pomanjkanje v svoji borni koči onkraj vasi. Zdaj pa je moral vse to mamici razodeti. Mamica pa je bila globoko ganjena in vsa srečna, da ima njen sinček tako plemenito srce in tako močno voljo. Potolažila ga je in ga bodrila, naj le tako nadaljuje, ker dobri Jezus ima nad njegovo dejansko ljubeznijo še vedno isto veliko dopadenje, čeprav ve za vse to njegova mamica.

Gospodu katehetu so stopile solze v oči, ko mu je Žalnikova mati pripovedovala Franckovo junaštvo zgodbo.

»Francek je zares pravi junak,« je vzkliknil ves zavzet. »Tisti je največji junak, ki zna premagovati samega sebe iz ljubezni do Jezusa in do trpečih, bolnih in bednih.«

Najbolj pa je bila Franckovega junaštva vesela uboga Reza, ko ji je deček prinesel 15. oktobra, na praznik sv. Terezije, poln zabojček sladkorja za god. Saj ji cel mesec ne bo treba piti grenkega »kofetka«.

Zgodba o divjem gobavcu.

V kraju blizu samostana, kjer je sveti Frančišek bival, so bratje stregli v bolnici gobavim. Med temi je bil tudi nepotrpežljiv, neznosen in trmast gobavec, o katerem so vsi mislili, da je od hudobnega duha obseden. Ta človek ni le surovo suval in pretepal vsakega, ki mu je stregel, marveč preklinjal je nesramno Kristusa blagoslovljenega in njegovo Mater, Devico Marijo. Zaradi tega mu nihče ni hotel in tudi ni mogel streči. Čeprav so si bratje prizadevali potrpežljivo prenašati vse krivice in surovosti, da bi s tem zasluženje potrpežljivosti pomnožili, vendar niso mogli dalje trpeti sramotenja, storjenega Kristusu in njegovi Materi. Zaradi tega so sklenili omenjenega gobavca popolnoma v nemar pustiti. Vendar so še prej naznanili to sv. Frančišku.

Ko sv. Frančišek to sliši, gre nemudoma k izprinenemu gobavcu in ga pozdravi: »Bog ti daj mir, brat moj dragi!«

Gobavec godrnja je odgovori: »Kak mir morem imeti od Boga, ki mi je mir in vse dobro vzel in me naredil vsega gnilega in smrdečega?«

Sv. Frančišek pa pravi: »Potrpi, moj sin, zakaj Bog na tem svetu pošilja boleznim telesa v zveličanje duše, če jih potrpežljivo prenašamo.«

Bolnik odvrne: »Kako naj potrpežljivo prenašam bolezen, ki me muči noč in dan? Pa ni samo bolezen, ki me muči. Še hujše težave mi delajo bratje, ki si mi jih dal v postrežbo, pa mi ne postrežejo, kakor bi morali.«

Tedaj je sv. Frančišek po božjem razodetju spoznal, da je ta gobavec od hudobnega duha obseden. Zatopil se je zato v molitev in pobožno prosil za nesrečnega človeka. Nato se je obrnil k njemu in mu rekel: »Sin moj, ker z drugimi nisi zadovoljen, ti bom sam stregel.«

»To mi je všeč. Toda, kaj mi moreš ti več storiti od drugih?«

Sv. Frančišek odgovori: »Vse, kar hočeš, ti bom storil.«

»Hočem, da me po vsem telesu umiješ, ker tako zelo smrdim, da samega sebe ne morem več prenašati.«

Tedaj je sv. Frančišek takoj zapovedal segreti vodo z mnogimi dišečimi zelišči; nato je slekel bolnika in ga pričel z lastnimi rokami umivati, eden izmed bratov pa je polival vodo nanj. Po božjem čudežu se je zgodilo, da so gobe izginile povsod, kamor se je sv. Frančišek s svojimi svetimi rokami dotaknil in je meso popolnoma ozdravelo. S telesom se je zdravila tudi duša. Ko je gobavec videl, da postaja zdrav, je začel močno obžalovati svoje grehe in se bridko jokati.

Popolnoma zdrav na duši in na telesu je spoznal svojo krivico in je bolešno vzkliknil: »Gorje meni! Pekel sem zaslužil, ker sem brate z besedo in zaničevanjem žalil, ker sem bil nepotrpežljiv in sem Boga preklinjal!«

In petnajst dni je nad svojimi grehi grenko jokal in se nato duhovniku popolnoma spovedal.

Ko je sv. Frančišek videl tako očiten čudež, ki ga je storil Bog po njegovih rokah, se je Gospodu zahvalil in je odpotoval daleč proč, zakaj v svoji ponižnosti je bežal pred vsako posvetno hvalo. Iskal je le božjo čast.

Bogu pa je bilo všeč, da je omenjeni gobavec po petnajstih dneh svoje pokore zbolel na drugi bolezni in je okrepcan s sv. zakramenti za umirajoče lepo umrl.

Ko je njegova duša plavala v raj, se je prikazala sv. Frančišku, ko je le-ta molil sredi gozda.

»Ali me poznaš?« ga je vprašala duša. »Ne? Vedi, da sem gobavec, ki ga je ljubi Jezus po tvojem zasluženju ozdravil. Danes grem v večno življenje, za kar se tebi in Bogu zahvaljujem. Blagoslovljena bodi tvoja duša in tvoje telo. Blagoslovljene naj bodo tvoje svete besede in tvoja dejanja, zakaj po tebi se bo veliko duš na svetu rešilo. In vedi, ni ga dneva, da ne bi angeli in svetniki zahvaljevali Boga za svete sadove, ki jih ti in tvoj red rodite v raznih delih sveta. Zato se osrči in zahvali Boga in njegov blagoslov bodi s teboj.«

Po teh besedah je duša šla v nebesa, sv. Frančišek pa je bil zelo potolažen.

*Kralj vseh kraljev
rajsko krono tebi spleta.
Pazi, da bo vsako tvoje opravilo,
vsaka želja, vsaka misel sveta.
Pazi, da boš vdano nosil
križe in težave!
Vse, kar dobrega boš storil,
bo vpleteno v krono tvoje slave.*

P. Odilo:

Molitev v blazini.

Nekega večera mame ni bilo doma. Dve majhni deklici Anica in Zlatica sta bili prepuščeni samim sebi.

»Nocoj pa ne bom molila večerne molitve,« pravi Anica že popolnoma pripravljena za posteljo.

»Zakaj ne, Anica?« vzklikne Zlatica z velikimi očmi zelo začudeno.

»Ne bom, nočem, saj nima pomena moliti.«

Zvalila se je v posteljo, Zlatica pa je lepo pokleknila in pobožno odmolila svojo večerno molitev. Ko je končala, je ugasnila luč ter se mirno vlegla. Dolgo časa sta obe molčali. Potem se je začela Anica nemirno premetavati po postelji in od časa do časa je

jezno z roko udarila po blazini, kot bi jo hotela kaznovati, rekoč: »Čudno, kaj je nocoj s to blazino?« Iz postelje mirne Zlatice pa takrat prišepeče sladki, droban glasek: »Meni se zdi, da je zato blazina tako trda, ker v njej ni nikake molitve.«

Po nekoliko trenotkih nemirnega premetavanja je Anica zlezla iz postelje, pokleknila in začela moliti. Kmalu nato je bilo vse mirno in pokojno in deklici sta zaspali.

Molitev je treba opraviti tudi, če mame ni doma, ker Bog in angel varuh ne gresta nikdar z doma.

*Jezušček golobčke hrani;
pred nevarnostmi jih brani.
Veš, da si golobček tudi ti,
kadar Jezus v hrano daje
svoje ti Telo in Kri.*

V nebesa hitimo.

*Jadra smo bela razpeli,
preko morjâ odhiteli
mi mladi mornarji — — —*

*Cilji so naši visoki,
meč se leskeče nam v roki.
Mar naj se bojimo?*

*Na jamboru križ se leskeče,
na jadrah pa limbar trepeče;
poslamo tja k zarji.*

*Pri nas je sam Jezus z Marijo,
ki srca ju vneta častijo.
V nebesa hitimo.*

Naša nova hišica.

2.

Med večerjo vpraša mamica oba otroka:

»No? Kako vama ugaja naša nova hišica?«

»Ni še lepa — a lepa bo!« pravi Jakec in pogleda Tinco.

»Da, lepa bo,« potrdi Tinca prepričevalno.

Tedaj pade debela kaplja z vlažnega stropa na namizni prt in se razprši v grdo, umazano packo.

Tinca je v nedopovedljivem veselju skakala po hodniku . . .

»O Marija, reši nas iz te vlažne ječe!« vzdihne mati.

»Marija nas je že uslišala,« meni Jakec. »Zdaj je potrebno, da še mi svoje storimo.«

»Tako je prav,« seže v pogovor še očka. »Zdaj je naša dolžnost, da tudi mi storimo svoje. Hišico bo treba opremiti in preurediti.«

»To pa je draga stvar,« vzdihne Tinca.

»Plaćati bomo morali zares precej denarja,« razlaga očka, »toda pomisliti je treba, da nam ne bo treba plačevati najemnine; uprava železnice nam je podarila železniški voz, ki ni več za vožnjo uporaben, in za travnik zahteva prav neznatno odškodnino, mesečno 50 Din. Za denar, ki ga bomo odslej vsak mesec prihranili, bomo kupili peči in preuredili voz.«

»Hišico bomo pa prenovili sami,« vzklikne Jakec.

»Da, sami. Jutri zjutraj pričnemo. Kadar ne bom v službi, bom pomagal, drugače vam bom pa dal načrte, da boste vi trije po njih prenavljali stari voz.«

* * *

Naslednje jutro so po pobožno opravljeni jutranji molitvi takoj odšli na delo. Mamica je vzela s seboj samovar in je skuhala zajtrk kar na prostem.

Otroka sta si medtem z očetom ogledovala voz. Tinca je v nedopovedljivem veselju skakala po dolgem hodniku in radostno pela. Jakec je odpiral kupeje in norčavo klical: »Vozne listke, prosim,« pa pri tem posnemal debeli sprevodnikov bas.

Po zajtrku so se lotili težkega dela.

Vesela mladost.

Povest.

Uboga Zofka je potočila nekaj solzic. Tri prijateljice pa so jo obkolile, objemale in poljubovale in jo kmalu utolažile; in že so tekale po vrtu in se igrale skrivalnice. Tudi Zofka se je smejala in zabavala nič manj od drugih.

Dve uri so skakale in se igrale, potem pa jim je bilo prevroče, zato so se vrnile v hišo.

»Joj, kako sem žejna!« vzklikne Zofka.

»Pa bi kaj spila!« meni Lenčka.

Zofka: »Mačha mi ne dovoli.«

Metka: »Kaj? Tudi kozarca vode ne smeš spiti?«

Zofka: »Pred kosilom nič, prav nič, in pri kosilu samo en kozarec.«

Metka: »Uboga Zofka! Saj to je strašno!«

»Zofa, Zofa!« se ta hip vreščéče oglasi gospa Kopriva, vsa divja: »Semkaj, frklja! In takoj!«

Zofka je prebledela in se jela tresti, a takoj odhitela v sprejemnico h gospe Koprivi. Milka, Lenčka in Metka so se za ubogo Zofko bale, zato so ostale v bližini, se tresle in napenjale ušesa.

Gospa Kopriva jezno: »Semkaj, tatica! Zakaj si izpila vino?«

»Kakšno vino, mama? Nisem pila vina!«

Gospa Kopriva jo surovo sune: »Kakšno vino, lažnica? Iz steklenice, ki je v mojem kabinetu!«

Zofka zajoka: »Prav gotovo, da nisem spila vašega vina, mama, in tudi v kabinet nisem stopila!«

»Tak tako!« vrešči gospa Kopriva. »Niti v moj kabinet nisi stopila! In tudi skozi okno potem nisi skočila, kajne! Kaj pa naj potem pomenijo tile sledovi tvojih nog, ki se poznajo na pesku? Le poglej tjale pod okno kabineta!«

»Mama,« vzdrhti Zofka, »lepo vas prosim, jaz res nisem ...«

Gospa Kopriva pa ji ni dala še kaj več povedati. Vrgla se je nanjo, jo pograbila za uho in potegnila v sosednjo sobo. Zofka ji je dopovedovala, jo prosila, jokala, pa vse zaman! Gospa jo je pretepala in suvala, dokler se ji niso roke utrudile. Potem pa je prišla iz sobe vsa rdeča od jeze. Nesrečna Zofka je jokaje šla za njo. Ko pa je prišla mimo mačhe, hoteč iti k prijateljicam, se je pa gospa Kopriva še enkrat okrenila k nji in jo usekala za uho, da se je kar opotekla. Potem pa je vsa upehana in divja sedla v naslanjač. Obe gospe sta bili tako hudo ogorčeni, da še spregovoriti nista mogli. Pa tudi ako bi hudobni mačehi pokazali, kaj si o nji mislita, bi zdivjala še bolj, in bali sta se, da potem tudi Zofke ne bi hotela pustiti k Cvetkovim, ko bo kmalu odšla na potovanje. Tako so torej vse tri molčale.

»To, kar se je pravkar zgodilo,« pretrga molk gospa Kopriva, »to me še bolj potrjuje v želji, da se Zofe čimprej odkrižam. Samo bojim se, da pri vas ne boste marali to hudobno in neznosno smrkljivo sprejeti.«

»Zofkine hudobnosti, gospa, se prav nič ne bojim,« odvrne gospa Cvetko hladno. »Prepričana sem, da me bo ubogala, ne da bi imela z njo kakšne težave.«

Gospa Kopriva: »Torej ste res tako dobri, da me hočete hudobnice rešiti? Moram vam pa že naprej povedati, da me dolgo ne bo nazaj; vsaj dva ali tri mesece.«

Gospa Cvetko še vedno hladno: »Naj vas to prav nič ne vznemirja, kajti zelo me veseli, da vam morem izkazati uslugo.«

»Moj Bog, kako ste dobri, draga gospa! Iz srca sem vam hvaležna. Torej se lahko začnem takoj na pot pripravljati?« vpraša gospa Kopriva.

»Kadar vam ljubo,« odvrne gospa Cvetko.

Gospa Kopriva: »Bi morda smela že čez tri dni odpotovati?«

Gospa Cvetko: »Če hočete, že jutri.«

»Moj Bog, kolikšna sreča!« vzklikne gospa Kopriva. — »Res ste neskončno ljubeznivi, gospa. Vam pa Zofo pošljem že kar pojutrišnjem.«

Gospa Cvetko: »Prav, gospa. Pričakovala jo bom.«

Gospa Kopriva: »Predvsem je nikar ne razvajajte, gospa, ampak strahujte jo brez usmiljenja! Saj sami vidite, kako zelo je tega potrebna.«

Zofka pa je medtem spet prišla nazaj k prijateljicam, ki so bile od strahu in nemira vse prepadene. Vse so bile slišale in zato mislile, da je Zofka zaradi žeje res popila vino v kabinetu, da se pa to ni upala priznati, ker se je bala kazni.

»Uboga moja Zofka,« je rekla Milka in jokajoči deklici stisnila roko, »kako zelo se mi smiliš! In kako žal mi je, da nisi mačehi priznala, da si samo zato izpila tisto vino, ker si bila strašno žejna! — Gotovo bi te ne bila huje natepla, ampak najbrž veliko manj.«

»Saj ga nisem izpila,« ihte odgovori Zofka. »Če ti pa rečem, da ga nisem!«

»Kaj pa naj potem pomenijo tiste stopinje v pesku, ki je o njih govorila mačeha? Torej nisi ti skočila skozi okno?« vprašuje Lenčka.

»Ne, ne, nisem bila jaz. Veš, da se tebi ne bi lagala. Nisem šla skozi okno, pa tudi vina se nisem dotaknila. Kdo naj bi bil to storil, niti ne slutim ne.«

Še nekaj časa so pretresale to čudno reč, pravega krivca pa le niso mogle odkriti. Potem so se lotile Zofke, da ji spravijo obleko zopet v red. Milka ji je zravnila obleko, Lenčka ji je počesala lase, Metka pa ji je umila roke in obraz; oči so pa še vedno ostale rdeče. Nato pa so odšle na vrt, si ogledale cvetlice in natrgale šopkov, potem pa še vrtnarico obiskale.

Obisk v zelenjadem vrtu.

Zofka, ki je zaradi udarcev le težko hodila, je prijateljice pustila pri cvetlicah in šopkih in se pri vratarici usedla na klopi.

Mati Lovšetova, vrtnarica, jo prijazno nagovori: Dober dan, Zofka! Kar nekam opotekaš se in nič kaj zdrava nisi videti. Ali si morda tudi ti bolna kakor naša Mira, ki si je izvila nogo in še stopiti ne more nanjo?

»Ne, mati, nisem bolna,« odvrne Zofka.

Vrtnarica: Ehja, te je pa že spet mama v roke jemala. Moj Bog, kako težko roko ima! In prav nič ne gleda, kam prileti, na glavo, na vrat, na roko, čisto nič ji ni mar!

Zofka ni odgovorila, ampak samo jokala je.

Vrtnarica: Oh, Zofka, no, nikar no ne jokaj! Pa tudi nič naj te ne bo sram zato in k srcu si ne ženi, ker je potem še hujše! Saj vsi vemo, da nimaš z rožicami postlano. Koli-kokrat pravim naši Miri: »Če bi jaz tebe tako pretepala kakor gospa Zofko, bi gotovo ne bila tako zelo nepokorna.« Videti bi jo morala, kakšna je pravkar prišla domov: obleka je bila polna madežev, po rokah in obrazu pa polno peska; najbrž je kam padla, kaj praviš?

»Kako padla? Kam?« vpraša Zofka.

»Eh, kaj jaz vem,« odvrne vrtnarica. »Saj mi noče povedati. Gotovo se je na gradu kje igrala, saj tukaj nimamo peska. Madeži na obleki so bili pa čisto taki, kakor od vina. Pri nas imamo pa samo jabolčnik, vina nikoli, kje neki?«

Zofka začudena vpraša: »Od vina, pravite? Kje je pa dobila vino?«

Vrtnarica: Sama ne vem; saj pravim, da noče povedati!

»Kaj pa, če je vino dobila v kabinetu moje mačeha?« meni Zofka.

Vrtnarica: Mogoče res. Saj pride večkrat vanj, ko nese tja zdravilne rastline za gospejino kopel. Pa je morda izpila še požirek vina, a se zdaj ne upa povedati. E, če bi le zagotovo vedela, da je res tako, pa bi jo premlatila kakor včasih tvoja mati tebe.

Zofka: Mene je mačeha pretepla zato, ker misli, da sem jaz izpila vino, čeprav ga nisem.

Mati Lovšetova je debelo pogledala in na obrazu se ji je pokazala jeza.

»Ali je mogoče,« je zavpila, »da je naša Mira napravila to hudobijo in si morala ti »božica zavoljo nje trpeti? Uh, nemarnica grda, to jih bo dobila! — Mira, hitro sem, boš nekaj slišala!«

Mira zakliče iz sobe: Mamica, ne morem, preveč me noga boli!

Mati: Prav, pridem pa jaz k tebi in Zofka tudi.

Obe stopita v sobico k Miri, ki leži na postelji, gola noga pa ji je vsa otekla.

Mati: Hudoba, povej, kje si si nogo izpahnila!

Mira zardi in molči.

»Čakaj, ti bom pa jaz povedala,« nadaljuje mati, »šla si z rastlinami za kopel v gospejin kabinet; videla si steklenico vina, hotela si ga pokusiti, pa si se polila po obleki; potem si hotela zlesti skozi okno, pa si padla in zdaj ne upaš povedati, ker veš, da te čaka zasluženo plačilo! Je tako ali ne, a?«

Mira odvrne jokaje: »Da, mamica, res je, čisto tako je. A dobri Bog me kaznuje, kajti grozno me boli noga in roka.«

Mati: Ali pa veš, da je zaradi tega vina gospa ubogo Zofko tako grdo pretepla, da jo vse boli in komaj more hoditi? In ali misliš, da bom jaz vse to molče gledala in ti ne bom dala, kar ti gre, a?

Zofka se vsa strese: O ljuba, dobra mati, ako me imate vsaj malo radi, potem Mire nikar ne kaznujte, lepo vas prosim! Le pogledjte, kako jo boli noga! Nesrečno vino je že pri nas napravilo dosti hudega. Nikar na to več ne mislite, ljuba mati, in odpustite Miri, kakor ji tudi jaz odpuščam!

Mira sklene roki: O Zofka, kako si dobra! Ne veš, kako hudo mi je žal, da si bila zaradi mene tepena! O, ko bi naprej vedela, kaj pride, bi se ne bila nikdar pritaknila vina. O Zofka, odpusti mi in ljubi Bog ti povrne!

(Dalje.)

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Slomškova proslava.

Mladinska Slomškova proslava se je v Mariboru izvršila nadvse lepo in pristrčno. Že mnogo pred Alojzijevo nedeljo smo otroci radostno in hrepeneče pričakovali visoko pomenljivih slavnosti. V cerkvah smo darovali šolarji šolsko sv. obhajilo Bogu v ta namen, da bi nam sv. Cerkev proglasila velikega Slomška za blaženega; po šolah in doma smo opravljali v ta namen lepe molitvice, na mladinski praznik sv. Alojzija pa se nas je zbralo nad 15 tisoč navdušenih otrok na mariborskem Glavnem trgu zato, da bi v skupnih pobožnostih pri sv. maši Boga prosili za to veliko milost. Molitev posameznika je včasih slaba in površna, mnogih tisočev otrok pa nam bo gotovo izprosila iz svetih nebes to veliko srečo, da bomo lahko, mogoče že v nekaj letih, zaupno klicali: Blaženi Anton Martin, prosi za nas!

Vse, ki ljubite velikega vzgojitelja katoliških Slovencev, prav pristrčno pozdravlja

Birsa Ida,

učenka V. razreda, Krčevina pri Mariboru.

Taborenje.

Prijatelj, ki prebiraš »Luč«, ali si že bil kdaj na taborenju? Morebiti niti ne veš, kaj je to!

Taborenje so počitnice pod milim nebom. V šotorih, ki so iz trdnega blaga, uredimo svoja bivališča in tu prenočujemo. Ljubljanski križarji smo bili letošnje poletje že drugič na takih počitnicah. To vam je veselje. Kuhali smo sami, igrali smo se, peli in kopali, in vse to v božji naravi, proč od mesta in soparnih ulic.

Pa ne misli, da nismo molili! Kaj še!

Jezus je bil naš najboljši prijatelj tudi na taborenju. Vsako jutro smo imeli sv. mašo, pristopali smo k sv. obhajilu, pa peli med mašo. Zvečer smo imeli litanije.

Veš, prijatelj dragi, če mlad človek Jezusa zares ljubi, potem ga nosi v svojem srcu tudi v počitnicah.

In tega tudi ti, dragi bratec in sestra v Kristusu, nikar ne pozabi. Jezus naj bo moj in tvoj povsod, ob vsaki priliki. Pa če se tudi vsi smejejo okrog tebe, vedi, da te Jezus ne bo zapustil. Zato bodi vedno njegov otrok, da boš zrasel v močnega katoliškega moža, in ti sestra v hrabro katoliško ženo.

† Marica Kovačevičeva,
članica Mar. vrtca v Kranju.

Dne 18. septembra je poteklo leto, odkar se je od nas poslovila Marica, ena izmed najboljših naših součenk. Ne moremo je pozabiti, tako je bila dobra. Bila je pa tudi doma tako pridna, da njeni starši še zdaj zelo žalujejo za njo. V šoli se je posebno veselila verouka in Lučke je vsak mesec komaj čakala. V Marijinem vrtcu je bila prava Marijina cvetlica. Zato smo jo članice s praporčkom spremile na pokopališče. Součenka Marica Hri-

barjeva ji je za slovo pristrčno deklamirala, gospod katehet pa nas je potolažil z mislijo, da imamo novo prijateljico v nebesih in novo vez z našo večno domovino. Naj se raduje pri Jezusu in Mariji ter prosi za nas!

Učenke lanskega 4. razr. v Kranju.

Uganke.

Rešitev ugank iz prve številke Luči:

Prva uganke:

Angelček varuh moj, varuj me ti nocoj!

Druga uganke:

S
ALT
OTOČE
SLOMSEK
RAŠKA
FES
K

Obe uganki so prav rešili: Birsa Ida, Franja Gomzi, Fani Pire, Slavka Cop, Semprimožnik Justa, Odvirk Ivana, Kajbič Marija, Oukljati Antonija, Škrabar Ivanka, Resnik Marija, Golmajer Franc, Marinko Zdravko, Sinkovec Peter, Kovačič Ivan, Kozole Franc, Reje Marijan, Videnšek Anica, Skamlec Marjeta, Zorec Marjan, Abramič Joško, Zorko Franc, Svoljšak Matka in Marjan, Manca Debeljak, Alič Anica, Jug Zlatica, Hrastnik Zvonko, Florjan Franc, Zornik Vladimira, Vižintin Stanislav, Čebin Branko, Sodja Francek, Haložan Emil, Bubenčik Ljudmila, Leskovec Irma, Ravnikar Vinko, Namestnik Zofija, Zafuta Albin, Kapš Lojzika, Trogar Pepea, Ledinek Pavla, Ledinek Roza, Sodja Francek, Cuderman Mirko, Varga Anica, Barle Danica, Florjan Franc, Zornik Vladimira, Erika Grasselli in Flandja Silva.

Izžrebani so bili:

Šinkovec Peter, Ljubljana; Franc Sodja, Boh. Bistrica; Trojar Pepea, Preserje in Varga Anica, Trbovlje.

1. uganka:

	Z	A	K	E	R	T	
B	A	D	P	L	S	V	I
I	D	D	R	J	E	I	I
Z	O	E	R	R	A	N	I
O	T	O	V	S	E	T	M
Ž	V	V	L	M	A	C	A
A	J	Z	A	Z	R	A	A
E	J	L	A	D	M	M	A

Črke jemlji, kakor skače
šahovski konjiček!

2. uganka:

Vzemi vsako 6. črko!

			V				
	L		K	W	T		R
A	W	L	W	J	W	R	W
	I	W	J	W	A	W	I
A		S		S		K	
							D

Imena rešilcev v prihodnji številki. Kdor bo izžreban, dobi lepo knjigo.

„Jezusovi dnevi“ za oktober.

[illegible]

Halo! Na noge!

Če poznaš otroka, ki še ni naročen na »Luč«, ga pregovori, da postane takoj naročnik tega priljubljenega verskega mesečnika za mladino, ki stane za celo leto le 5 Din. Storil boš s tem veliko apostolsko delo.

Otrok, ki se zvesto drži tega, kar ga uči »Luč«, in izpolnjuje vsak dan »Jezusove dneve«, bo čisto gotovo srečen v življenju in ob smrti!

Pišite po »Luč« na naslov:

Uprava »Luč«
Ljubljana, Kopitarjeva 2
H. Ničman